

bratovsko željo gorenskemu „Sokolu“, naj bi tudi on v svoji obleki se približal družim slovanskim telovadnim društvom ter prisvojil si rdečo srajco kot znamenje svobodnih načel, ktere gojiti je vsakemu telovadcu dolžnost. — Popoldne so prišli dragi nam domorodci in domorodkinje iz Kranja, Loke in Ljubljane; v kljub slabemu vremenu je pripeljal vlak tolikošno vrsto napolnjenih voz, da tolike še nikdar ni bilo videti na železnici gorenski. Pri godbi, plesu in prijaznih govorih je prekmalu prišel čas, da smo zapustili prijazne Medvode. V veliki radosti pa smo se spominjali tudi svojih bratov na Hrvaškem, ki ravno zdaj se pripravljajo na veliki volilni boj; poslali smo slavnemu Mrazoviću telegram v Zagreb, v katerem se je izrazila iskrena želja za srečen izid volitev, ki tudi Slovencem obeta bolji položaj v prihodnosti. — Naj dostavim še to, da vsa, jako živahna narodna veselica se je od prve do zadnje stopinje vršila v najlepšem redu in da nikodar celo pot ni bilo ne najmanjše napake. Narodna društva med narodom našim pač ne potrebujejo niti žandarjev niti vojakov, da bi jih varovali s puško ali sabljo. Kjer „svoji pridejo k svojim“ in si ne dela razloček med sukno mestno in kmečko ter se obhaja pravi narodni shod, ondi le veselje kraljuje, veselje je komandant vsem. — Konečno moramo le izrekati željo, naj bi se uradniki gorenske železnice prisvojili večo hitrost pri svojem uradovanju, ker bi poleti še večkrat utegnili priti v priložnost, odpraviti v naglici 300 in še več ljudi.

— (Na tabor kmetijski) v Cerkljah v nedeljo popoldne opominjamo kmetijske gospodarje.

— (Poberki iz časnikov.) „Tagespošta“ je iz Novoga mesta prinesla te dni novico, da so „einige angesehene Bürger von Rudolfswerth“ (nekteri veljavni meščani novomeški) nemškemu cesarju poslali lepih krških rakov v poklon. Na čast Novomeščanov moramo povedati, da nekteri nemčurji novomeški so v smislu ljubljanskih „Tagblattnikov“ res nameravali, pruske zmage slaviti z veselico; al ker niso mogli dosti pruskih vernih duš skup spraviti, je namenjena veselica splavala po Krki in ostalo je le to, da je neki privatni pismonos, prvak nemškutarsk, se sam postavil na noge in nemškemu cesarju poslal rakov v Berlin. Brž ko ne ta „Briefträger“, ki po „Tagespošti“ reprezentira „einige angesehene Bürger“, misli dobro špekulacijo začeti s krškimi raki. Morebiti bo še kranjske polhe jedel pruski cesar!

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Iz zbornice poslancev nimamo danes nič važnejšega povedati, kakor je to, kar „Novicam“ telegram iz Dunaja naznanja. Kako pa je do tega prišlo, da ustavoverci nameravajo adresno (pismo) do cesarja, zgodilo se je tako-le: Ko je 11. dne t. m. v ustavnem odboru grof Hohenwart na postavljena mu vprašanja odgovoril, da vlada ne bo državnemu zboru predložila predloga za direktne volitve, — da bi tudi Čehom dovolila rada to, kar Galiciji, in da tudi drugim deželam bi hotela dati kaj, so skor zdivjali kolovodji ustavoverski; tako so bili iz sebe, da tisti večer niso mogli naprej delati; pozneje pa so skuhalo to, da vladni gališki predlog in svoj predlog o direktnih volitvah hočejo obravnavati ob enem, poleg tega pa cesarju v posebnem pismu (adresi) svoj žolč razliti zoper sedanje ministerstvo in Bog vedi, kaj vse zahtevati. Včeraj so tedaj prinesli predlog te adrese v zbornico, pa — kakor telegram pravi — niso mogli nič skleniti. —

Iz vsega je očitno, da strune so zdaj tako napete med ministerstvom in ustavoverci, da morajo počiti tako ali tako. Zadnji čas je res, da se odloči osoda Avstriji! Po našem mnenju je situacija na Dunaji na kratko rečena zdaj ta: Ustavoverska klika nima poguma storiti to, kar bi rada, ker se boji, da ne bi ministerstvo razgnalo zbora in bi bilo njihove gloriove konec; ministerstvo pa tudi nima poguma, odločno vstopiti se na federalistično stališče; državopravna opozicija pa ne vé, pri čem da je.

Hrvaško. (Telegram „Novicam“.) Iz vojn. Siska 16. maja popoldne ob 5. uri: „Dosedaj 16 volitev znanih: izvoljenih je 15 narodnjakov (med temi 4 enoglasno) i samo 1 magjaron“. — Kakor smo mi z nepopisljivo radostjo sprejeli ta glas, tako ga bode vsa Slovenija z navdušenim klicem: slava volilcem! slava izvoljenim narodnjakom! živila vzajemnost jugoslavenska! — Ako Bog dá in poštenost slovanska, bode zmaga še dalje sijajna in vse nakane Andrassyove in Bedekovićeve propadejo. Mnogo v srečni izid hrvaških volitev za deželni zbor pripomore gotovo tudi izid tiskarne pravde v Petrinji 12. dne t. m., v kateri sta bila zaradi „Zatočnikovega“ članka: „Barun Rauch i pučka sol“ zatožena, Ivan Vončina (pisatelj tega članka) in Miškatović enoglasno nedolžna spoznana, s to razsodbo pa prejšnji mogočni ban Rauch in vsi nečedni pomagači njegovim moralično krivi spoznani one goljufije in napačne rabe službene oblasti, katero mu je očital „Zatočnik“. Hipoma se je raznesla ta novica po vsej deželi in gromoviti slava-klici od vseh strani donijo Ivanu Vončini. O nečednem „g'schäftu“ z limito-soljo drugi pot kaj več.

Vredništvu „Novic“ je došel sledeči dopis: *)

V „Novicah“ 22. sušca se je bral brezimen sestavek „iz okolice ljubljanske“, kterege obseg je bilo zasliševanje županij ljubljanske okolice zavoljo srednjih ali poprečnih cen stranskih kmetijskih pridelkov in derv, ki se je doveršilo pri tej komisiji od 13. do 16. sušca t. l. Ta sestavek izreče, da so županije pri tem zasliševanju komisiji za derva napovedali naj višo ceno na deblu v boršti in da so gospodje v kanceliji jih podučili, da ima v tej ceni derv pozneje izvoljena komisija (morabiti pri vcenitvi?) 6 ali 8 verst nazaj postaviti. — Kar ceno derv tiče, nikdo drugi pričujoče gospode župane ni podučeval nego tukajšni gozdni poročevalec Ljudevit Dimitz, kateri pod svojo prisego vgovarja, da bi bil kedaj gospode župane v tem smislu podučeval, — da je marveč pri zasliševanju županij natančno razlagal, da imajo župani srednjo ali poprečno ceno derv položiti, po kateri ima še le cenilna komisija — ako bi te cene za pripraven pomoček spoznala — pravilno ali normalno ceno derv in toliko nižjih in višjih verst napraviti, kar jih je zaradi raznih razmer narediti potreba. Vsakdo ve, da jedro vsake srednje, poprečne ali počezne številke je, da obstoji iz nižjih in višjih števil in se dá zopet razcepiti na svoje poprejšnje množnike (Factoren).

C. kr. cenilna komisija ljubljanske okolice dne 8. velicega travna 1871.

Sejm v Št. Vidu pri Zatičini na Dolenskem

je v letošnji „Pratiki“ napčno na Binkoštni torek naznanjen, — on je

na dan sv. Vida, to je 15. rožnika.

*) Našemu dopisniku prepuščamo pojasnilo tega dopisa. Vr.